

A person with long, dark hair is shown from the back, blindfolded with a light-colored, possibly white or cream, cloth. The person is wearing a light-colored, textured garment. The background is a solid, muted teal color. The overall mood is somber and mysterious.

GERTHRUDA

MARIE JAKOUBKOVÁ

GERTHRUDA

(podle skutečné události)

Marie Jakoubková

PŘEDMLUVA

Stále nevím, jestli to všechno byl jen hodně zvláštní sen, výplod mé vlastní fantazie, anebo se to tak skutečně stalo.

Už tomu bude skoro šest let, co jsem opět takhle v pátek navečer, po práci, šla k našim na víno. Naše pátky byly už skoro rituálními. Chodila jsem tam svého času pravidelně každý týden. Práce mi končila v půl páté a cesta domů trvala autem přibližně půl hodiny. Záleželo pochopitelně také na počasí. V létě jsem byla doma i za patnáct minut, zato v zimě, když napadl sníh nebo bylo kluzko, mi cesta občas trvala skoro celou hodinu. Dnes už takové zimy nejsou, sníh padá jen zřídka, a když napadne, stihne do odpoledne zase roztát. Ale před těmi šesti, sedmi lety, to jsem si mnohdy musela odklidit i parkovací místo, abych tam mohla autem vůbec zajet.

Už si nevzpomínám, jaké tenkrát bylo zrovna počasí. Jestli bylo léto nebo zima. Není to ani podstatné. Zkrátka jsem po práci dorazila domů, zaparkovala své auto do garáže, a potom si zašla koupit láhev vína do večerky. Mám ráda suché červené víno. Nejlépe původem z jižní Ameriky, obzvláště Chile nabízí moc dobrá vína. Taková plná, hutná a temně zbarvená. K vínu jsem pravidelně kupovala i několik druhů sýra, hodí se k vínu, a to i k bílému, které zase pije moje sestra. Budu jí v tomto

příběhu říkat třeba Jitka. Ale proč vlastně Jitka, sestra se jmenuje Hana, Hanka, Hanča, já jí říkám Seki. A vzhledem k tomu, že se jedná o vyprávění podle skutečné události, je potřeba uvádět všechna důležitá fakta, a tedy i jména.

Tehdejšího večera nebo pozdního odpoledne jsem tedy koupila láhev suchého červeného vína, několik sýrů k zakousnutí a vyrazila pěšky směrem k domu rodičů. Není to daleko. Z náměstí je tam člověk za deset nebo maximálně patnáct minut. Záleží na rychlosti chůze a také fyzické zdatnosti, protože polovina cesty je do strmého kopce. Je to zajímavé, ale vždy, když jsem takhle v páteční podvečer šla k rodičům, byla jsem tam možná i dříve, než za těch deset minut. Snad to vždy zařídila chuť na víno, podpořená radostí i natěšeností vidět se s nimi. No s nimi, spíše s mamkou a sestrou, taťka byl v danou dobu většinou v hospůdce a vracel se kolem osmé večer. Někdy to však protáhl a přišel až v době, kdy už jsem byla pryč.

Tenkrát přišel domů, myslím, kolem půlnoci a já jsem tam ještě byla. Byl to tehdy takový zvláštní pocit ze všeho, co se přihodilo, že jsem u našich zůstala déle. To ale zatím hodně předbívám. Vše začalo opět cestou k našim, s lahví vína v kabelce. Bylo něco po páté hodině odpoledne.